

YUMURTALIK KANSERİ

Marlies Ehninger

12 Nisan 2006

"Mavi kova rüyası"

Nemli toprakta, hafifçe yana eğilmiş ve içi nemli gazete kağıtlarıyla doldurulmuştu. Kare, basit, kullanışlı mavi bir kovaydı. Gazetelerin üzerinde temiz beyaz iplikçikler vardı, mantar veya misel büyüyordu. Üst tabakayı kaldırdım fakat misel anlaşılan bütün gazeteye nüfuz etmişti. Nereye kadar gittiğini görmek için daha fazla kaldırdım fakat plastiğe kadar inmiş ve gazeteyi kovaya sabitlemişti. Ayrılamıyordu ve nefes nefese uyandım.

Rüyanın ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum. Kanser mi olmuşum?

Her şey yeterince zararsızca başladı. Rutin check-up'ta gayet iyi olduğumu söyleyen aile doktorumuz, rahim etrafında bir şey hissetmişti.

"Muhtemel fibroidler, zararsızdırlar. Emin olmak için ultrasonla bakalım".

Mantıklı göründü ancak her zamanki gibi milyonlarca şeyle çok meşguldüm ve ancak haftalar sonrası ultrasona gidebildim. Raporda çoklu küreli, karmaşık bir şey veya kitle olduğu belirtiliyordu ve ben tekrar doktora gittim (bu arada kendisi harika bir kadın ve kesinlikle muhteşem bir doktordur).

Anlaşıldığı üzere ultrason cevaplar yerine daha çok soru ortaya çıkardı. Dermoid, kist veya yumurtalık kanseri olabilirdi. O ana kadar fazla endişelenmemiştim. Dermoidler beklenmedik yerlerde ortaya çıkan ve kötü kokulu yağ, saç ve hatta diş bile içeren tuhaf kitlelerdi. Bu veya kist benim için iyi bir teşhis olurdu, kabul edip bununla yaşayabilirdim. Daha kaliteli bir ultrason ve kan testleri isteyen bir jinekoloğa yönlendirildim. Bütün bunları öğrendikten sonra büyüyen şeyi gerçekten hissedebiliyordum. Sırt üstü uzanıp onu ittirebiliyordum. Artık elastik bel bantları olan bol pantolonlar giymeye başlamıştım. Bir kist, bir dermoid veya her neyse, onlardan biri gibi görünüyordu.

Bedenimin bana ihanet ettiğini hissettim. Spor yapardım, oldukça sağlıklı beslenirdim, organik gıdalara ve Rainbow Gıda takviyelerine çokça para harcamıştım. Bedenim bana bunu nasıl yapardı? Bodrum katında acaba radon gazı mı vardı? Bahçedeki küçük beyaz çakıllar gerçekten kurşun atıklarından mı meydana geliyordu?

Jinekologla takip randevumun zamanı geldi ve ben muayenehanede endişeyle oturuyordum. Hüküm ne olacaktı acaba? Anladığım kadarıyla benim "kist" olarak adlandırdım şeyi almak için ameliyat olmam gerekecekti.

“Pekala” dedi doktor ve sinirli şekilde gülerek “bu şeyin ne olduğundan gerçekten emin olamıyoruz”. NE? diye düşündüm. Hala bilmiyorlar mı?

Devam etti: “Ayrıca kanser belirtisi olabilecek kan testlerinden birinde hafif bir yükselme var”.

Ona baktım: “Yani, ne yapacaksınız? Biyopsi mi?”

“Yo, hayır. Kötü huylu olması ihtimaline karşılık bu çok riskli olur. Böyle bir şey için kişisel olarak hiçbir şey yapmam, sizi doğru evrelendirilmesi için yönlendireceğim”.

“Ah, ne evrelendirmesi?”

“Yani eğer kanserden kuşkulanırlarsa nasıl ameliyat edecekleriyle ilgili katı süreçler izlerler ve siz daha masadayken kitleyi kontrole gönderirler”.

“Aaa! Yani tam olarak ne yapacaklar?”

Yine sinirli bir gülüşle . “Yani her şeyi alacaklar”.

Sanki birisi mideme yukarıdan bir buz kalıbı atmış gibi hissettim.

“Her şeyi anlatın” dedim sessizce.

“Yani total histerektomi- rahim, yumurtalıklar. Ayrıca karın zarını da kontrol ederler. Ani menopoza gireceksiniz.”

Park yerindeki arabama geri dönüp oturuncaya kadar başka ne olduğunu gerçekten hatırlamıyorum. Nefes almakta zorlanıyordum ve ağlamaya başladım. Beni kısırlaştırmak istiyorlardı. Derin bir nefes alıp telefonumu buldum ve naturopati uzmanımı aradım.

“Gerçekten sana yardım edebilecek bir şeyi henüz öğrendim. “Yeni Tıp” deniyor” dedi Katherine. “Telefonda anlatmak güç fakat öyle şaşırtıcı ve inanılmaz ki.”

Bir randevu ayarladık ve telefonu kapattım. Bir alternatif önerilmiş olmakla 45 kg. kadar hafiflemiş hissediyordum.

Kitle hakkında düşünmeye başladım. Daha öncesinde aile doktoruma yarım ağızla söylediğim bir şeye dair bir teorim vardı. Kocamın ilk çocuğumuzdan sonra vasetomiye karar vermesi yüzünden yıllarca çok istediğim ve sahip olamadığım bebeğe bedenimin bir cevabı olabilir miydi bu? Buna onay vermişim – yok, bunu yeniden ifade edeyim – kafam buna onay vermişti ama karnım hayır. “Beden/zihin ilişkisine bu kadar inanıyorum; her şey mümkün” demişti bana.

Katherine ile ilk ziyaretimden beri bu “Yeni Tıp” beni büyülemişti. NEDEN hasta olduğumuza dair gerçek bir açıklama vardı burada; parlak bir tıp doktoru olan Dr. Hamer’ın teorisi. Teorisi temel olarak evrim bilimine dayanıyordu ve 40.000 kadar vaka çalışması, benim bilgisayar bilimcisi kalbimi hızla çarptıran mantıksal açıklamalar içeriyordu.

Şimdi isimlendirildiği gibi German New Medicine (GNM), yaşadığımız her türlü rahatsızlığa kesin bir beyin/organ bağlantısı sağlıyordu. Bu demektir ki; iyi eğitilmiş bir uzman bir hastanın beyin taramasına bakıp, hangi belirtileri gösterdiğini tanımlayıp yani gerçekte tüm tıbbi öyküsünü okuyabiliyordu!

Yumurtalık tümörlerine GNM’e göre “derin kayıp çatışması” yol açıyordu. Önceki duygularımı gözden geçirdim. Doğruydum. Bir başka çocuk için yarı gönüllü değildim, tümüyle ve tamamen bu düşünceye takılı

kalmış haldeydim. Ne kadar kötü olduğunu hayal edebileceğinizi düşünüyorsanız, bir daha düşünün. Her hangi bir fikriniz olduğunu sanmam.

Çöp bidonunda veya kapımın önünde terkedilmiş bebekler bulduğum rüyalarım vardı. Felaket alanlarına gidip yanımda yetimlerle eve döndüğüm fantezilerim vardı. Erkek egemen bir alandaki işime gidiyor, tek kadın olarak toplantılara katılıyor ve iş arkadaşlarımı potansiyel baba malzemesi olarak değerlendiriyordum. Hatta kocamı bir grup seks etkinliğine katılması için kandırmayı bile düşünmüştüm. Böylece kazara hamile kalma fırsatım olabilirdi. Duşun altında kalır ve kızım emzirmeyi yıllar önce bırakmış olduğu halde neredeyse sütümün geldiğini hissedirdim. Biyolojik olarak kontrolden çıkmıştım. Ve bu süreçte beynim şunu söylemeye devam ediyordu: "Artık 45 yaşındasın, unut gitsin, oyun bitti. Hamile kalmayı unut artık."

Doktorumun bu fibroid sayılan şeyleri görmesinden dört ay önce 45 yaşına girmiştım. Aslında sadece zihnim dışında hiçbir zaman hamile kalmadığım bir çocuğu kaybetmişim.

Sonraki birkaç ay belirsizdi. Mavi kova rüyası yaşananların kalın sisi, şokları, sürprizleri ve takip eden duyguları arasında bir yerde ortaya çıkmıştı.

GNM seminerlerine katıldım, kontrast maddesiz beyin taraması yaptırdım ve hatta Dr. Hamer'la kişisel olarak görüştim. Tam olarak Dr. Hamer'ın belgelerinde olması gerektiğini belirttiği yerde, kendi beyin taramamda yumurtalık çatışmasının işaretini kendim gördüm.

Peki GNM'e göre bu kist nasıl tedavi edilecekti? İşin bu kısmı daha sonra anlaşılacağı üzere zor kısımdı: Olgunlaşınca kadar dokuz ay öylece bırak. Eğer daha önce deneyip aldırarak istersen, yumurtalık dokusu kaldığı sürece geri gelmeye çalışacak. Bunun dışında eğer çok fazla büyürse, her halükarda aldırılacak.

Zaman kazan ve hafife al dedim kendime. İnsanlarla "kistim" hakkında konuştum. Özellikle bana yakın olanlarla. Sevdiklerim tarafından dokuz ay boyunca "doktorların dediğini yap çünkü seni kaybetmek istemiyoruz" diyen baskılarına maruz kalmak kolay olmayacaktı. Geçmişe dönüp baktığımda kız kardeşime ne kadar teşekkür etsem azdır. Gerçeğe bu kadar yakın, yaptığım her neyse beni aksine ikna etmeye çalışmadan kabul etmesi. Aksi, inanılmaz zor olurdu.

Doktorlara "benim için en iyi olan neyse" onu yapmaları için özgürlük veren pembe formu imzalamayı reddettiğim kanser birimine gittim. Sonuç? Elleri kolları bağlı olduğu için beni hiçbir şekilde ameliyat edemeyecekleri. Doktora bir erkeği bu kadar soğukkanlı bir şekilde hadım etmeyi önerip öneremeyeceğini sormak istedim. Sormalıyım fakat yapmadım. "Peki" dedim, "yardımcı olacak başka birini bulun".

Buldular. Çok yetenekli ve düşünceli bir adamdı ve zor zamanlar olmasına rağmen, son kararın doktora değil hastaya ait olduğunun farkında olan biriydi. Benim fikrimi değiştirmek istemediği için değil, fakat bu dünyaya iki yumurtalık ve bir rahimle geldiğimi ve en azından buna dokunulmasını istemediğimi söyleyebildiğim için. Teşekkür ederim.

Bu delilikte ısrar etmem halinde öleceğimi söyleyen doktorlara alışkındım. Fakat hala bu size bağlı. Hata yapmayın: Eğer mevcut duruma tamamen karşı olduğunuzu, beynimizi yıkadıkları kanser hakkındaki geleneksel fikirleri görmezden geldiğinizi düşünmekten vaz geçerseniz, durum bazen korkutucu olabiliyor. Sağlığınızı sorguluyorsunuz, kuşkularınız oluyor, beyaza dönüşen mavi kova rüyaları görüyorsunuz

Eğer GNM'i bilmemiş olsaydım naturopatımdan ve aile hekimimden gerekli desteği alamazdım. Bu kitleyi bir bebeğin yerine büyüttüğüm hissimden emin olmasaydım ve beyin taramamı kendi gözlerimle görmeseydim, çenemi kapatıp aileme hiçbir zaman "Kanser" sözcüğünden söz etmemiş olsaydım, -ne

olurdu bilmiyorum. Büyük ihtimalle durumu anlamayan bir tıp sisteminin kurbanı olacaktım. Erken teşhiste gittikçe daha iyiye giden ancak tedavide istatistiksel olarak önemli hiçbir gelişme göstermeyen bir sistem.

Bu haliyle son incelemeler sonrasında yaklaşık 2,5 kg. ılık sol yumurtalığımı aldardım. Nihai tıp raporu bunu bir sınır tümörü olarak adlandırdı. German New Medicine bunu iyileşen yumurtalık kanseri olarak adlandırdı ve kızım da bunu “benim küçük erkek kardeşim, mor kitle” diye adlandırdı. Hem ağladım ve hem güldüm, aynı zamanda sahip olduğum her şey için minnettardım.

Bu üç yıl önceydi ve şimdi harika hissediyorum. İnsanlar check-up kontrollerine gidip gitmediğimi soruyorlar ve ilgilenmediğimi söylediğimde şaşırıyorlar. Neden yapayım ki? German New Medicine’a göre hiçbir sebep yok. Bedenimin biyolojik programı tamamlandı ve tekrar etmeyecek. Ancak eğer doğal süreç kesintiye uğratılır ve sertleşirse *bu* sorun yaşanır. İnsan evrimine dayalı tıba bakmamış olan biri için bu anlaşılmaz bir şey. Bir kez bunu yaptığınızda, çağlar boyunca bedenin geliştirdiği ve neden böyle tepki verdiğini anladığınızda, sağlığınıza yepyeni gözlerle bakacaksınız.

Bunların dışında sizinle paylaşmam gereken bir şey olsaydı, o da GNM’in bedeninizin biyolojik keşiflerini öğrenmek olurdu. **En önemlisi – hastalanmadan önce GNM’i öğrenin!** Ciddi bir rahatsızlık yaşayıp geleneksel tıbbın jet motorlarına kapıldığınızda bunu yapmak çok zor. Lütfen yanlış anlamayın: hala geleneksel tıba ihtiyacımız var ancak bizimle birlikte. Arka koltukta hezimete uğramış şekilde uzanırken kontrolün başkasında olduğu şekilde değil. Kendi arabanızda buna kimseye izin vermezsiniz, hayatınız için de öyle yapın.

Marlies Ehninger

Çeviren: Nermin Uyar

Kaynak: www.LearningGNM.com